

A feminizmus mint a harmadik rossz

Murín, Gustáv: Feminizmus ako tretie zlo. = Slovenské pohľady, 2003. 2. no. 28–39. p.

A szerző a feminizmust a kommunizmus és a fasiszmus rettenetének egyik potenciális előidézőjeként ismerteti és ítéli el. A kommunizmus osztály alapon követelt meg a maga számára kizárólagos szubordinációt, a fasiszmus faji alapon tette ezt. A feminizmus a nemiség félremagyarázásával törekszik a nők kizárólagos alávetettségét elérni.

A feminizmus egyik alapvető eleme a tudatos csalás, a körmönfont hazugság. A vezető feministák ugyanis azt állítják, hogy a nők jogainak védelme érdekében lépnek fel, ami nem igaz. Ehelyett a feminizmus olyan női intellektusok szűk rétegeinek igényeit elégíti ki, akiket nem érdekelnek az egyszerű emberek. A nők sem. A valóság, a mindennapi élet és annak szükségletei hidegen hagyják őket, sőt megvetést tanúsítanak irántuk. Azokhoz a kommunista káderekhez hasonlítanak, akik állandóan a proletariátusról szájálnak, ám a proletárlét keserveit soha nem élték át. A feministák számára a nők mindössze saját szűk és önző érdekeik eszközei.

A feminizmus nem véletlenül keletkezett az USA-ban, ahol is a nők társadalmi jogosítványai, egyenjogúsítási törekvései az európai fejleményekhez képest igencsak késésben voltak/vannak. A playboy-nyuszi szerepkörből való kiemelkedés vágya bizonyult egyetlen és kizárólagos hajtóerőnek nem egy majdani feminista számára.

A feminizmusból igen hamar (és menthetetlenül) show-biznisz lett: a meddő és tartalmatlan hepenyegek egyik típusa. Mindemellett világméretben („láthatatlan kollégiумok” révén) terjeszkedik is. Különbőféle rádió-, tv- és más tömegközlelési műsorokban könnyen fel lehet fedezni a feminista beállítottságot. És: a jogszabályozásban és a törvényhozásokban nem kevésbé gyűlnek az árulkodó jegyek. Folyik a férfiak diszkriminálása, s mindezt a nők jogainak védelme jegyében hajtják végre. Ilyen jogszabályok az elvált nők igényeinek (a zsarolás lehetőségéig való) maximális kielégítése, a volt férjek szó szerinti kilakoltatása a korábbi közös otthonból stb.

A zagyva és felületes „elméleti” irodalomban a legradikálisabb feministák a férfiak megsemmisítésének jogossága mellett kezdenek kardoskodni, mert ők úgynevezett „semmirevalók”.

Ezzel szemben a valódi tendenciák (egy disszertáció argumentációját átvéve) az USA-ban a következők:

- a magántulajdon 65%-a női kézen van,
- a 25 legrosszabb munkaféleség közül huszonnegyvet 95–100%-ban a férfiak látnak el,
- női betegségek kezelésére-kutatására minden 3 dollárból kettő jut.

A férfiak abnormisan halnak korábban, mint a nők. Ez a különbség a történeti kataklizmák miatt Kelet-Közép-Európában még markánsabban mutatkozik meg, mint a fejlett Nyugaton.

A „vagina központú” mítoszok következtében a feministák a család intézményének is „nekimennek”. Ha már valaki szülni akar, azt tegye „szabad anyaként”. Ennek káros voltát egy felmérés a következőképpen dokumentálja:

- a börtönre ítélték 85%-a csonka, csak az anya által fenntartott családból származik,
- a felsőfokú tanulmányokból „kibukottak” 78%-a ugyancsak csonka családban nőtt fel,
- a kiskorú teherbe esettek 85%-ánál is hiányzott a családapa.

A feministák nagy „találmánya” a leszbikus életvitel, amit vívmányként propagálnak, holott sokaknál a férfiak hiánya miatt következik be ez az „átállás”. (Más kérdés, hogy ázsiai országokban viszont gyakori a „férfitültengés”). De bárhogy is nézzük: a leszbikuság akkor is természetellenes zsákutca, ha újabban a feministák a klónozás lehetőségét kiáltották ki a férfi funkciók „kiküszöbölési” módjának.

Hogy mit hoz majd a jövő a normális nő–férfi kapcsolatok helyreállítását illetően, elképzeltető, hogy

- Ázsiából jött férfiimport pótolja az európai–amerikai férfihiányt,
- legálissá válik a többnejűség (Prágában pl. most is gyakori, hogy a férfiaknak a feleség mellett barátnőjük is van, akiről a feleség tud, és akit tolerál),
- megvalósul a feministák leszbikus álma.

A szerző az utóbbi megoldáshoz hozzáteszi: „Egyetlen menekvés: ha a harmadik variáns valósul meg (nem ugyan a feminista propaganda hatására, hanem a demográfiai fejlődés következményeként), e sorok férfi olvasói már nem fognak élni.”

Futala Tibor

Keresztény kisebbségek üldözése napjainkban

Kobyliński, Andrzej: Nietolerancja antychrześcijańska. = Więź, 2003. 3. no. 11–120. p.

Antonio Socciego olasz publicista – *Új üldözöttek* (I nuovi perseguitati) címen – szomorúan érdekes könyvet publikált a nem keresztényi intoleranciáról, amely napjainkban bőven szedi áldozatait. Több más dokumentum (pl. a Kirche in Not legújabb jelentése) is rávilágít erre az újságok címdoldalain, a tévék képernyőin általában nem szereplő jelenségre.

A modern laicizált ember, de a mai európai vagy észak-amerikai keresztény is meg van győződve arról, hogy a keresztényüldözés és a mártírium a régi századok eseményei közé tartozik, pedig hát az iszlám világban, Kínában és más kommunista és diktatórikus országban igencsak virulens, úgyhogy bizvást állítható: a kereszténység napjainkban a legüldözöttebb vallás. Kétezer év alatt 70 millió keresztény szenvedett vértanúhalált, közülük 45 millió a 20. században. Kétezerben 160 ezer keresztény, ezen belül 100 ezer katolikus mártír növelte a Krisztusért meghaltak számát.

Az iszlám országok kizsároló politikája következtében radikálisan csökken az élő keresztények számaránya. Törökországban 32%-ról 0,6%-ra (a 20. század eleje óta), Egyiptomban 20%-ról 10%-ra (1975 óta). A Szíriában élt 40%-ból 7,8% maradt, Iránban 15%-ból 0,5%, Irakban 35%-ból 3,2%.

Szaúd-Arábiában, Pakisztánban és Szudánban istenkáromlási törvény van érvényben: a keresztény hitvallás legkisebb mérvű kinyilvánításáért könnyen halállal lakol az ember. A szudáni hatalom az elmúlt évtizedekben 2 millió embert ölt meg, többségükben keresztényt.

A volt kommunista országok keresztényüldözéseire és korlátozásaira a közép-európai ember még élénken emlékszik. Szolzenyicin szerint a szovjet éra alatt 66 millió embert pusztítottak el, nem utolsósorban hitvallásuk miatt.

Kínában eddig – vallási alapon – 150 milliónyian szenvedtek mártíromságot, legalábbis ahogy egyes források állítják. A kínai kommunisták egyébként nem hagytak fel

vallásellenes mesterkedéseikkel, még ha e téren gyakran „egyfelől-másfelől” játékot is játszanak. Az viszont felettébb árulkodó, hogy az 1999. évi új alkotmány szerint a „vallási vétség” a közönséges bűnök csoportjából átkerült az „állambiztonsági bűnök” csoportjába, ahol mód van halálbüntetés alkalmazására is.

A többi, még megmaradt kommunista országban: Vietnamban, Észak-Koreában, Kubában, Laoszban, Türkmeniában sem élhetnek a keresztények biztonságban.

Socciego könyvében „válogatott mártírhalálokat” is bemutat. Nincs a középkeletnek olyan korszaka, amelyet ezek az esetek ne haladtak volna meg.

A keresztényüldözéseket és a mártíromságokat ignoráló nagy közvéleményi és média-csendben II. János Pál pápa mindenesetre felemelte szavát. Többször is.

Futala Tibor